

1997
28/29 juni

Accordeonist/liedjesschrijver maakt volksopera in eigen beheer

Met een pilsje in de hand genieten van 'de Dood & de Zee'

De dood en de zee. Toegegeven, er zijn vrolijker onderwerpen om over te praten in dit zonnige jaargetijde. Jef Hofmeister, die deze thema's in een licht verteerbare volksopera verwerkte, zit er ook niet echt mee. Maar ja, hij denkt nu eenmaal vaak over dit soort dingen na. Dat je het als mens uiteindelijk toch alleen moet opknappen wanneer De Dood je in de ogen kijkt.

door Arnoud van Soest

WE HEBBEN OP EEN terrasje aan het Waterlooplein afgesproken, zodat hij een oogje op zijn kraam kan houden. Jef Hofmeister staat namelijk overdag met art deco en andere spulletjes op de markt, maar in zijn vrije tijd treedt hij onder meer met De Scheurbuiken op, een groep die op hartverscheurende wijze het zee-mansleed bezingt.

„Ik schrijf al 15 jaar liedjes, variërend van Brel tot de Zangers zonder Naam, die ik in theaterfoyers en cafés speel. Maar ik wilde graag eens wat groots maken, iets waarmee je een verhaal kunt vertellen. Dat is die volksopera dus geworden, die ik gebaseerd heb op de legende van de Vliegende Hollander. Dat verhaal heeft me altijd gefascineerd.”

„Die legende gaat over een kapitein die in een verschrikkelijke storm terecht komt en daar de strijd mee aanbindt. Hij keert dus niet naar de haven terug, maar zet juist de zeilen bij om recht tegen de storm in te gaan, wat er ook van kome. Dat vind ik fantastisch, want ik ken ook mensen die twintig jaar jonger zijn dan ik en eigenlijk al dood zijn.”

Blasfemisch

En terwijl hij nog een teug van zijn pilsje neemt, ontvouwt hij de kern van zijn levensfilosofie. „Je kunt je wel aan van alles en nog wat vastklampen, zoals geloof, hoop en liefde, maar uiteindelijk, als je met de dood wordt geconfronteerd, ben je toch alleen. In het stuk laat ik de bemanning roepen: 'Oh God, red ons', waarop de kapitein spottend zegt: 'Welke god, de god die over het water loopt?' Ja, ik heb er een heel

Jef Hofmeister (met accordeon): 'Ik hoef er niet rijk van te worden; ik wil gewoon mooie dingen doen.'

blasfemisch baasje van gemaakt. Bij wijze van redding laat ik een gedaante uit een reddingssloep kruipen. De bemanning denkt dat het God is, maar volgens de kapitein is het gewoon een verstekeling. Stel je voor, God als verstekeling; daar heb je dus ook weinig van te verwachten!”

Hofmeister speelt het stuk overigens al twee jaar en heeft er onder meer mee in de kleine zaal van Bellevue en het Veen theater gestaan. „Nee, ik heb er

geen subsidie voor gekregen; daar ben ik niet bekend genoeg voor. Gelukkig hoef ik er niet van te leven, dus kan ik mijn eigen weg gaan. Ik hoef er ook niet rijk van te worden; ik wil gewoon mooie dingen doen.”

Brecht

Voor de volksopera, die 14 liedjes bevat, heeft hij zich laten inspireren door de Driestui- versopera van Bertold Brecht. „Hij werkt met een verteller. Dat vind ik een mooie vorm,

want dan weet je als publiek waar je aan toe bent. Zo heb je geen decors nodig, want je hoort dat je op een schip zit, dus dat kan het publiek zich wel voorstellen. En het leuke van een verteller is dat je die dingen kunt laten zeggen waar je anders tien acteurs voor nodig hebt. En dat scheelt weer.”

Het slot, dat wil hij wel verklappen, wordt zonder meer indrukwekkend. „In het stuk voor ik onder meer een stuurman op, die tot het laatst probeert de kapitein te overtuigen om terug te keren. Maar uiteindelijk, als de storm aanbreekt, is de bemanning verdwenen. En moet de kapitein het alleen opknappen.”

„Dan zingen we het liedje van de Dood & de Zee, oftewel: *Niemand weet waarheen hij gaat, als de ziel het schip verlaat*. Want ik geef geen oplossingen, dat moet iedereen maar voor zichzelf uitmaken. Daarom vind ik de opera die Wagner over dezelfde legende heeft gemaakt ook zo zwak. Wagner begint na de storm, als de kapitein om zijn hoogmoed is vervloekt, voor eeuwig verder moet varen en op zoek gaat naar verlossing. Maar dat vind ik dus echt niks; ik vind het veel interessanter als mensen doorknoken!”

De Dood & de Zee wordt 30 juni in het Openluchttheater van het Vondelpark opgevoerd. Hofmeister wordt daarin bijgestaan door het Els Theatercollectief en het Weespertekvaart Mannenkoor. Die middag wordt tevens de cd van de voorstelling gepresenteerd.

Manco's Hotel maakt 'stevige luisterrock'

VIRTUOZEN ZIJN HET niet, dat geven ze eerlijk toe, maar ze hebben wel plezier in het maken van 'stevige luisterrock'. Dat noemen ze zo, omdat ze voornamelijk in het Nederlands zingen. Over de liefde vooral, maar dat komt vaker voor in popkringen.

Vorige week nam de groep Manco's Hotel haar eerste demo op. De band bestaat al acht jaar, maar neemt zichzelf niet al te serieus. „Soms nemen we iets op een bandje op,” vertelt zanger-bassist Hado Steen lachend, „maar die bandjes neemt Marco (één van de gitaristen-red.) meestal mee naar

huis en dan zien we ze nooit meer terug.”

„We zijn geen muzikale virtuozen,” legt gitarist Ewald Huisman uit, „maar we maken wel eerlijke, goed in het gehoor liggende muziek. Gewoon lekkere, simpele liedjes, waarin bijna iedereen wel iets van zichzelf herkent.” Drummer Robert van Mulligen speelt ondertussen flink door. „Er moet een kussetje tegenaan,” roept hij als de geluidstechnicus zijn hoofd weer om de hoek steekt, „want ik galm zo!” Manco's Hotel treedt 29 juni op in PH31 aan de Prins Hendriklaan 31. Het concert, dat onderdeel uitmaakt van een benefietfestival ten bate van een zomerkamp voor kinderen, begint om negen uur 's avonds.